

Odprta noč in dan so groba vrata.

Bistrica pri Limbušu. Pokopali smo ob veliki udeležbi 36 letnega Ivana Golob na pokopališču na Pobrežju. Bil je naročnik »Slovenskega gospodarja«. Neizprosna jetika mu je pretrgala nit življenja. V mariborski bolnišnici je previden s sv. zakramenti mirno v Gospodu zaspal. Zapusča žalujočega očeta. Naj v miru počiva!

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. Ko se je majnik nagibal h koncu, je ugasnilo tudi življenje plemenite kmečke žene in matere Marije Peršuh v Zgornjih Pieterjih, ki jo je Bog v svoji previdnosti v dolgih mesecih hude boleznici še posebej pripravil za nebesa, njenim ljubim domačim pa dal obilo priložnosti, da so ji v otroškodani ljubezni stregli ter tudi sebi nabirali bogato zaslužnje. Pokojna je v srečnem zakonu s svojim vrlim možem vzgojila enajst otrok v pravem krščanskem duhu, eden je umrl kot kaplan, drug sin je padel v vojni, tretji — gospodar na domačiji — je umrl pred petimi leti, ena hči je učiteljica, nekateri so poročeni, drugi doma v ljubečo pomoč staršem, ki sta pred dvema letoma obhajala zlato poroko. Veličastni pogreb je pričal, kako je rajno Peršuhovo (ah po domače Zimetovo) mater vse spoštovalo: ogromen spreved je vodil g. ekan Sagaj ob spremstvu rojaka p. Gabrijela, cirkovškega g. kaplana Ocvirka ter župnikovega namestnika p. Janeza Pristova D. J. v Ljubljani. Cerkevni pevski zbor je zapel ganljive nagrobnice in g. dekan se je v prelepih besedah od nje poslovil. Daj nam nebo dosti tako vrlih, zglednih žen in mater, njej pa blaženi pokoj po tolikem trpljenju! — V župeči vasi se je zmračil um dobri, skrbni krščanski kmetici Ani Koderman: našli so jo obešeno. Vsi smo prepričani, da je Bog svojo zvesto, a nesrečno služabnico z usmiljenjem sprejel. — In še se je ponesrečil 86 letni starček Anton Platinšek v Sp. sv. Lovrencu, ki je tako nesrečno padel s peči, da je kmalu potem, ko je bil spreviden, umrl. Poleg domačih duhovnikov ga je v

pogrebu spremljal tudi njegov nečak g. p. Gabrijel iz Maribora. — Vsem božji mir!

Pragersko. Na tragičen način si je končal svoje življenje Vindiš Franc. Vsi železničarji žalujemo za dragim tovarišem. Glasovi naše godbe ga niso mogli zopet poklicati v našo družbo in ne potolažiti žalujočih svojcev. Globoka rana nas boli. Rajni je bil zvest v svoji službi in priljubljen tovariš. Vzrok prerane smrti je zapisal sam. — Tudi Nadu Ivan se je nenadoma poslovil od nas. Isti vzrok je končal v dveh mesecih življenje dveh zvančnikov, naših tovarišev, ki nista mogla prenašati krivičnega ravnanja. Več bo oblast pojasnila, ki želi imeti v državni službi zadovoljne služitelje v vseh kategorijah.

Jankova pri Vojniku. Določeno je ljudem enkrat umreti! To je naredba Vsemogočnega, kateri se moramo vклонiti vsi zemljani, siromašni in bogati. Temu klicu se je odzval g. Lipovšek Anton, posestnik v Jankovi pri Vojniku, ki je umrl v starosti 68 let. Kako je bil pokojni sploš-

no priljubljen, je dokazala velika množica ljudstva, ki se je zbrala na njegovem domu, da ga spremlja na njegovi zadnji poti. V zbranih besedah se je v imenu vseh poslovil od njega g. Goršek Josip iz Frankolovega, a ob grobu je domači g. župnik in dekan Pavel Žagar spregovoril par prisrčnih besed. Pokojni g. Lipovšek je bil v splošnem mirnega, prijaznega značaja. Tudi v javnem življenju je mnogo delal. Dolga leta je bil član tako imenovane »maledolske« godbe in bil na mnogih novih mašah. Še pred vojno je precej časa županoval bivši občini Višnja vas kot odločen pristaša SLS. Saj je bil kot gost v njegovi hiši sam g. dr. Anton Korošec, takrat poslanec. S posebnim spoštovanjem se je spominjal našega voditelja, saj je še pri zadnjih volitvah odločno agitiral za listo JRZ, desi je bil že bolan. Sođeloval je kot odbornik pri Posojilnici v Vojniku pred časom in tudi v sedanji občinski upravi. — Naj Vsemogočni obilo poplača vsa njegova dobra dela v večnosti z veseljem in blaženostjo v nebesih! Preostali iskreno sožalje!

Kokarje. Kruta smrt je zagrenila življenje posestniku Francu Polčniku, p. d. Jernerja, iz Kokarj. Brdsko izgubo očeta obžalujejo svojci in tudi vsa okolica. Rajnemu bodi Bog milostljiv sodnik! Lomačim naše sožalje!

Jarenina. Deklaracijsko obletnico smo proslavili prav lepo. Na dan slovesnosti so vaščani okrasili hiše z zastavami, ob 15 pa se je župnija zbrala v posojilniški dvorani, kjer je predsednik občine g. Sparl v kratkih, jedrnatih besedah orisal velik pomen tega jubileja. G. kaplan Poteko Pankracij je v daljšem govoru orisal zgodovino naših bojev za samostojnost od 1848. leta naprej, posebno pa še začetek naše borbe od 30. maja 1917, pa do končne zmage leta 1918, ko smo se združili z brati Hrvati in Srbi v eno državo. Takoj za tem se je vršila predstava krasne Meško-ve drame »Matic«. — Poročati nam je, da nas je 8. junija obiskala huda nevihta s točo. Okrog 16 se je naenkrat od zapada pripodila nevihta, da

so bili v nekaj trenutkih vsi jarki in potoki polni vode, katera je poplavila tudi njive in travnike. Med nevihto je padala toča, debela kot orehi, katera je povzročila hudo pustošenje po njivah, sadonosnikih in vinogradih. Ponekod je sadje in trta popolnoma uničena. Že itak se nam je obetala bolj slaba vinski in sadna letina, sedaj pa še ta nesreča. Kje bo kmet v tej stiski jemal za davke in drugo, ko pa bo primoran še hrano kupovati! Neki gospod je sicer rekel: »To imate zdaj, ko ste pa prej molili za dež!« Mislimo pa, da tega ni kriva molitev, kajti po našem mnenju še nekateri ljudje premalo molijo, zato pa nas Bog kaznuje. Oblast pa prosimo, da naj bo obzirna pri izterjevanju davkov, kajti kmet si n' sam kriv, če ga zadevajo nesreče.

Sv. Benedikt v Slov. goricah. Pri nas smo lepo obhajali 20 letnico majniške deklaracije. V predvečer so zažareli kresovi na najvidnejših točkah župnije, posebno lep kres je bil v štajngrovi, ki

morem povedati, danes sem premalo pripravljena; jutri ti povem, da, jutri.«

Ves prihodnji dan pa je molčala in še omenila ni kaj o tem. Veronika je tudi molčala, toda mnogo je molila zase in tudi pred Cenco na glas.

Na večer je prišel čisto iznenada grofov jagar in je pripeljal Sultana, velikega psa, s seboj. Pes je bil ves iz sebe, ko ga je spustil k bolnici. Lajal je, tulil in cvilil, s prednjimi tacami je stopil na posteljo in bolnico oblizoval po rokah in po obrazu. Res da je bila vesela, ko je videla, kako jo ima pes rad, vendar ji je bilo te ljubezni le preveč. Težko je lovila sapo in se je z obema rokama skušala ubraniti pasje nadležnosti. Tedaj je priskočila Veronika, potegnila je psa s postelje in ga krepko prijela za ogrlek, najsi je še tako renčal.

»Nikar, dekle! Pes se ne da nobenemu tujemu človeku!« je zavpil grofov jagar.

»Ah! Meni ne stori noben pes nič,« je odvrnila Veronika; »jaz imam živali rada, živali pa mene. — Kako pa mu je ime?«

»Sultan.«

»Priden bodi, Sultan, priden, pameten, da! No, pojdi sem!« je prijazno velela psu in z roko potapljala po klopi, ki je stala na gornjem kraju postelje za vzglavjem.

Pes je koj skočil tja, kamor mu je kazala, tu je počenil, položil glavo na Cencino blazino in tiho obležal

Cenca in Anza sta kar strmela in nista vedela, komu naj se bolj čudita: ali psu ali Veroniki.

Ko je Veronika Sultana dobro nasitila, je pripravila še za jagra okusno večerjo, toda precej obilnejšo kakor ono zadnjič pred petimi dnevi. Zasmeljal se je, ko je stopil v kuhinjo in je zagledal dve veliki skledi. Resda, pošteno se je lotil, ali vsega le ni mogel pojesti. Ko je odložil žlico, je segla še Veronika v skledo, pa se kmalu najedla. Potem je šla v sobo gledat in se zopet vrnila, pomila posodo in pospravila na peči.

Ves ta čas je bila molčeča in zamišljena in mu je le na kratko odgovarjala, kar je bilo ravno potrebno.

Izenada pa je začela ona pogovor in začuda dolgo je pustila bolnica nocoj mlada dva na miru, da sta se lahko pomenila.

»Zakaj si tako v kratkem spet prišel?« je vprašala dekle in je trdno pogledala v njega. »Saj materi ni huje.«

»Pri grofu sem bil v mestu, sem imel pot, pa sem dejal, nazaj grede se oglasim pri materi, sem obljubil, da ji psa pripeljem,« je odgovoril.

»Ali gamse tako lahko pustiš same?«

»Zdaj ta čas za žive ni nevarno, dokler je mrtvih dovolj naokoli. Pri tem južju, ki je bilo zadnje dni, jih je več ko en tucat prišlo na dan.«

»Kaj praviš? Mrtvi gamsi?«

budizem je nekoliko drugačen kot indijski. Po tej kitajski veri se duše rajnih zbirajo v temni jami. Samo zvonjenje zvonov v budističnih templjih lahko opozori duše rajnih, da se začno očiščevati ter se tako same odrešijo dosedanjega trpljenja. Gora Kiuvašan je Kitajcem zaradi tega sveta, ker varujejo, da je na tej gori gospodar peklenjskih sil dobil nesmrtnost.

Nagelj za 5000 dolarjev

V neki cvetličarni tako zvanega Rockefellerjevega centra je bil razstavljen lonec nageljnov, za katerega je zahteval vrtnar 5000 dolarjev. Cenja je zato tako visoka, ker pripada rastlina neki posebni vrsti nageljnov. Vrtnar je vzgojil rastlino s cveti v petih letih.

(Dalje sledi)